

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **O. ž. p.**, občanské sdružení, zast. JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem, se sídlem Za Zelenou liškou 967/B, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Milady Horákové 139, 160 41 Praha 6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2000, č. j. 13084/2000-OPP/P,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva kultury, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí MHMP, odboru památkové péče, o uložení opatření č. j. OPP-66.737/00 ze dne 18. 9. 2000, jímž bylo uloženo Národní kulturní památce Vyšehrad zajistit uzavření areálu NKP Vyšehrad v době od 21. září 2000 do 27. září 2000 pro veřejnost, jako nepřípustné.

Žalobce současně se zrušením rozhodnutí žalovaného navrhuje rovněž zrušení uvedeného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy.

V obsáhlé **žalobě** žalobce vytýká žalovanému několik pochybení.

Žalobce především namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že potvrzuje nezákonné opomenutí žalobce jako účastníka řízení ze strany MHMP, odboru památkové péče. K tomu argumentuje tím, že žalovaný nesprávně dovodil, že žalobce nebyl účastníkem řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, proti němuž se žalobce odvolal, a proto rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání žalobce (s odkazem na to, že žalobce nebyl účastníkem řízení) jako nepřípustného považuje žalobce za nezákonné. Řízení na jehož základě bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno s odvoláním na § 11 odst.

2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“), přičemž žalovaný v daných souvislostech odmítl žalobcovo účastenství s odkazem na §§ 9 a 10 zákona o státní památkové péči, s čímž žalobce nesouhlasí, a uvádí, že jeho účastenství, s ohledem na § 44 zákona o státní památkové péči vyplývá z § 14 správního řádu.

Dále žalobce namítá „nezákonnost rozhodnutí žalovaného v tom, že potvrzuje nezákonné a od samého počátku neplatné rozhodnutí nepříslušného orgánu – nicotné rozhodnutí“. To z toho důvodu, že žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že v I. stupni je věcně příslušným orgánem pro rozhodování podle § 11 odst. 2 zákona o státní památkové péči MHMP, odbor památkové péče, a je toho názoru, že věcně příslušným orgánem pro předmětné rozhodování je Ministerstvo kultury.

Návazně žalobce poukazuje na vady rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež žalobce uváděl již v odvolání, a k nimž nebylo přihlédnuto, neboť žalovaný tím, že upřel žalobci postavení účastníka řízení, nepřezkoumal podané odvolání z věcné stránky. Takto žalobce znovu namítá, že mu mělo být přiznáno postavení účastníka řízení s ohledem na § 14 správního řádu, neboť žalobce před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně oznámil konání shromáždění v prostoru areálu Vyšehradu ve dnech 23. až 29. 9. 2000 a napadeným rozhodnutím byl žalobce výrazně zkrácen na svém ústavním právu, proto byl a musel být účastníkem řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí. Dále žalobce poukazuje na to, že správnímu orgánu I. stupně nemohli být známi všichni účastníci řízení, a proto měl tento orgán jak k doručení oznámení o zahájení řízení podle § 11 odst. 2 zákona o státní památkové péči, tak i k doručení výsledného rozhodnutí, použít veřejnou vyhlášku. Protože tak správní orgán nepostupoval, je žalobce toho názoru, že rozhodnutí nemohlo nabýt právní moci a jeho výkon a všechna opatření učiněná na jeho základě jsou nezákonná. Poté žalobce namítá zmatečnost a právní neúčinnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť podle jeho názoru § 11 odst. 2 zákona o státní památkové péči nedává orgánu památkové péče pravomoc „určit národní kulturní památce opatření – zajistit uzavření areálu“. Dále žalobce označuje za rozpor se zákonem to, že na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, datovaném dnem 18. 9. 2000 je vyznačeno nabytí právní moci s datem 19. 9. 2000. Rozhodnutí bylo vydáno právě dne, kdy Městský soud v Praze vynesl rozsudek, kterým byl zrušen zákaz, kterým Obvodní úřad MČ Prahy 2 zakazoval konání žalobcem ohlášených shromáždění právě v areálu Vyšehradu. Z účastenství na řízení přitom protizákonně vyloučil účastníky řízení a porušil zákaz stanovený čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Poté žalobce znovu poukazuje na to, že rozhodnutím podle § 11 odst. 2 zákona o státní památkové péči, s přihlédnutím k §§ 9 odst. 1 a 12 odst. 1 zákona o státní památkové péči, nebylo možné omezit přístup veřejnosti na veřejně přístupná místa, neboť z povinnosti chránit kulturní památku před ohrožením nevyplývá jeho oprávnění uzavřít veřejné komunikace. Poslední žalobní námitkou potom je, že žalovaný tím, že podané odvolání nepřezkoumal v plném rozsahu, upřel žalobci právo na spravedlivý proces – právo na řádný a plný přezkum vydaných správních rozhodnutí zaručené § 53 správního řádu.

Žalobce na základě všech výše uvedených námitek navrhuje, aby rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí MHMP, odboru památkové péče, byla zrušena.

Žalovaný podal na výzvu soudu k žalobě **písemné vyjádření**, ve kterém především uvedl, že se neztotožňuje s názorem žalobce na účastenství v předmětném řízení, a s odvoláním na §§ 11 a 9 zákona o státní památkové péči dovodil, že účastníkem předmětného řízení mohl být pouze subjekt, kterému byla ukládána konkrétní povinnost.

K žalobní námitce o věcné nepříslušnosti MHMP, odboru památkové péče, pro rozhodování podle § 11 odst. 2 zákona o státní památkové péči, žalovaný uvádí, že ze systematického výkladu vztahu zákona č. 418/1990 Sb. o hlavním městě Praze a zákona č. 425/1990 Sb., o okresních úřadech, týkající se řízení, je nutno dovodit, že MHMP, odbor památkové péče, věcně příslušný k řízení je.

Pokud jde o námitku žalobce, že byl výrazně zkrácen na svém ústavním právu, proto byl a musel být účastníkem řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí žalovaný poukazuje na rozpory v tvrzení žalobce, neboť pokud uvádí, že v den vydání předmětného rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl Městským soudem v Praze zrušen zákaz konání shromáždění žalobcem ohlášených právě v areálu NKP Vyšehrad, vydaný Obvodním úřadem MČ Prahy 2, potom v době platnosti zákazu konání shromáždění nemohl být ani účastníkem řízení podle zákona o státní památkové péči. K žalobcově tvrzení, že pro doručování v řízení před správním orgánem I. stupně měla být užita veřejná vyhláška, žalovaný uvádí, že účastníkem řízení byl pouze navrhovatel, správnímu orgánu byl znám a důvod pro doručování veřejnou vyhláškou nenastal.

K námitce žalobce, že rozhodnutím podle § 11 odst. 2 zákona o státní památkové péči, s přihlédnutím k §§ 9 odst. 1 a 12 odst. 1 zákona o státní památkové péči, nebylo možné omezit přístup veřejnosti na veřejně přístupná místa, neboť z povinnosti chránit kulturní památku před ohrožením nevyplývá jeho oprávnění uzavřít veřejné komunikace, se žalovaný nevyjádřil, neboť předmětem řízení bylo opatření proti ohrožení nebo poškození národní kulturní památky a nikoliv uzavření veřejných komunikací.

Obdobně se žalovaný nevyjádřil ani k poslední žalobní námitce, dovolávající se toho, že nepřezkoumáním žalobcova odvolání v plném rozsahu bylo žalobci upřeno právo na spravedlivý proces. Posouzení této námitky žalovaný výslovně plně ponechal na uvážení soudu.

Žalovaný závěrem, vzhledem k uvedeným skutečnostem, navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Žalobce k předmětnému písemnému vyjádření žalovaného podal repliku, v níž zejména nesouhlasí s názorem žalovaného na účastenství v řízení podle § 11 odst. 2 zákona o státní památkové péči, dále nad rámec dříve uvedeného ve spojení s tvrzeným nedostatkem působnosti správního orgánu I. stupně uvádí, že NKP Vyšehrad byla při opětovném prohlášení za NKP cestou nařízení vlády č. 147/1999 Sb. prohlášena vadně a navrhuje, aby otázka zákonnosti a ústavnosti nařízení vlády č. 147/1999 Sb. byla soudem předložena Ústavnímu soudu. Dále žalobce znovu rozporuje věcnou příslušnost MHMP, odboru památkové péče k předmětnému řízení. Návazně pak žalobce označuje za účelovou argumentaci žalovaného, že žalobce nemohl být účastníkem řízení podle zákona o státní památkové péče v době, kdy vůči němu trval zákaz konání shromáždění. Dále potom žalobce poukazuje na to, že opatření proti ohrožení nebo poškození NKP Vyšehrad v sobě nutně a zejména zahrnovalo uzavření veřejných komunikací a veřejných prostranství. Tím překročilo zákonné meze a zasáhlo do sféry úpravy silničního zákona. Současně žalobce znovu polemizuje s tím, zda podle § 11 odst. 2 mohla být založena předmětná povinnost, a zda nemělo být rozhodnutí adresováno těm subjektům, které podle orgánu I. stupně mohly ohrožení nebo poškození NKP způsobit. Závěrem repliky žalobce znovu zdůrazňuje, že v plném rozsahu trvá na podané žalobě.

Ze **správního spisu** předloženého žalovaným na výzvu soudu vyplynuly mimo skutečností výše uvedených některé další zřetelehodné skutečnosti.

Správní řízení v předmětné věci bylo vedeno na základě žádosti Mgr. H. z NKP Vyšehrad o ostrahu a uzavření areálu NKP Vyšehrad. MHMP, odbor památkové péče, po provedeném řízení rozhodl, s odvoláním na § 11 odst. 2 zákona o státní památkové péči, tak, že určuje opatření zajistit uzavření areálu NKP Vyšehrad v době od 21. září 2000 do 27. září 2000. V odůvodnění rozhodnutí potom uvedl, že dané rozhodnutí bylo vydáno s ohledem na to, že se v souvislosti se zasedáním Mezinárodního měnového fondu, které se mělo konat v sousedství historického areálu NKP Vyšehrad, očekávaly v době od 21. 9. 2000 do 27. 9. 2000 rozsáhlé protestní akce, při nichž nebylo možné vyloučit narušení veřejného pořádku s důvodnou obavou, že by mohly být kulturní památky situované v areálu NKP Vyšehrad, jakož i udržovaná zeleň a parkový mobiliář, zničeny. Řízení přitom bylo vedeno jako s jediným účastníkem řízení s NKP Vyšehrad. Rozhodnutí bylo vydáno dne 18. 9. 2000, a poté co se účastník řízení výslovně vzdal práva odvolání, byla na rozhodnutí vyznačena právní moc dnem 19. 9. 2000. Dne 22. 9. 2000 žalobce požádal správní orgán, který rozhodnutí vydal o doručení tohoto rozhodnutí s tím, že se považuje za opomenutého účastníka řízení, a současně proti tomuto rozhodnutí podal odvolání. Ministerstvo kultury následně rozhodlo tak, že odvolání žalobce je nepřípustné, neboť se neztotožnilo s žalobcovým názorem, že byl účastníkem řízení a odvolání jako takové zamítlo. Toto rozhodnutí odvolacího orgánu, ze dne 29. 11. 2000, č. j. 13084/2000-OPP/P, je potom předmětem tohoto žalobního přezkoumání.

V daném případě se jedná o žalobní věc, která napadla v roce 2001 u Vrchního soudu v Praze. Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla dle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s., tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud nejprve dne 24. 1. 2003 vyzval žalobce, aby označil důkazy k prokázání žalobních námitek (žalobních bodů), které uvedl v žalobě a označil osoby zúčastněné na řízení. Rovněž vyrozuměl žalovaného k možnosti navrhnout důkazy k vyvrácení žalobních námitek uvedených v žalobě. Výzvou ze dne 26. 3. 2003 vyrozuměl Nejvyšší správní soud žalobce i žalovaného o možnosti dokončit řízení rozhodnutím ve věci samé bez toho, aby bylo nařizováno jednání a stejně tak vyrozuměl žalobce a žalovaného o složení senátu a o možnosti uplatnit příp. námitky podjatosti soudců. Vzhledem k tomu, že v mezidobí došlo ke změně v obsazení senátu, kterému přísluší věc projednat, byli žalobce i žalovaný dne 22. 7. 2003 znovu vyrozuměni o složení senátu.

V návaznosti na tyto výzvy žalobce již další důkazy k prokázání žalobních námitek, které uvedl v žalobě, nenavrhl (odkázal na spis včetně dřívějších žalobcových příloh), a stejně tak ani žalovaný nevyužil svého práva navrhnout další důkazy k vyvrácení žalobních námitek uvedených v žalobě a odkázal na obsah správních spisů společně s písemným vyjádřením žalovaného k žalobě. Žalobce k osobám zúčastněným uvedl, že nelze označit konkrétní osobu, neb dle jeho názoru lze z povahy sporu za osobu zúčastněnou na řízení označit každého. Žalovaný vyslovil souhlas s projednáním věci, aniž by bylo nařizováno jednání, žalobce se ve stanové lhůtě nevyjádřil k možnosti dokončit řízení ve věci samé, aniž by bylo nařizováno jednání, a Nejvyšší správní soud má v souladu s § 51 s. ř. s. za to,

že s projednáním bez nařízeného jednání souhlasí. Námitka podjatosti ke složení senátu Nejvyššího správního soudu, který věc podle rozvrhu práce rozhoduje, nebyla žádným z účastníků rovněž vznesena.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání a **neshledal** žalobu důvodnou.

V předmětné věci jsou uplatněny žalobní námitky, které se vztahují jednak k tomu, že žalobci mělo být upřeno právo účastníka správního řízení, a na základě toho bylo jeho odvolání zamítnuto jako nepřípustné, a dále žalobní námitky, které se vztahují k vytýkaným nedostatkům napadeného rozhodnutí jako takového, či řízení, které jeho vydání předcházelo (majícího převážně základ v tvrzených nedostatcích rozhodnutí správního orgánu I. stupně).

Za tohoto stavu věci se Nejvyššímu správnímu soudu jako klíčové jeví posouzení, zda žalovaný správní orgán uvážil správně otázku účastenství žalobce ve správním řízení. Pokud účastenství v předmětném správním řízení žalobci příslušelo, potom by bylo třeba zabývat se žalobou v celém rozsahu. Naproti tomu v případě, kdy by žalobci účastenství v předmětném správním řízení nepříslušelo, by se soud již dalšími žalobními námitkami (žalobní námitky, které se vztahují k vytýkaným nedostatkům napadeného rozhodnutí jako takového) pro nedostatek žalobní legitimace žalobce (§ 65 s. ř. s.) zabývat nemohl.

Řízení na jehož základě bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno s odvoláním na § 11 odst. 2 zákona o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, přičemž žalovaný v daných souvislostech odmítl žalobcovo účastenství s odkazem na §§ 9 a 10 zákona o státní památkové péči, s čímž žalobce nesouhlasí, a uvádí, že jeho účastenství vyplývá z § 14 správního řádu. Citovaná ustanovení zákona o státní památkové péči jsou přitom takové povahy, že hovoří jednak o povinnostech vlastníků, uživatelů, správců památek, u památek ve státním vlastnictví i o povinnostech uživatelů a správců nadřízených orgánů uživatelů a správců památek, a dále i o povinnostech fyzických a právnických osob, které nejsou vlastníky památek, přičemž všechny tyto povinnosti jsou směrovány na řádnou péči o památky, a to i ve spojení s požadavkem počínat si tak, aby nebyly způsobovány nepříznivé změny stavu kulturních památek nebo jejich prostředí a nebylo ohrožováno zachování a vhodné společenské uplatnění kulturních památek. Ustanovení § 11 odst. 2 zákona o státní památkové péči přitom výslovně počítá s tím, že *pokud by fyzická nebo právnická osoba svou činností působily nebo by mohly způsobit nepříznivé změny stavu kulturní památky nebo jejího prostředí anebo ohrožují zachování nebo společenské uplatnění kulturní památky, určí příslušný správní úřad podmínky pro další výkon takové činnosti nebo výkon činnosti zakáže*. Ve smyslu tohoto zákonného ustanovení potom správní orgán I. stupně rozhodl tak, tak, že určuje opatření zajistit uzavření areálu NKP Vyšehrad v době od 21. září 2000 do 27. září 2000. V odůvodnění rozhodnutí potom uvedl, že dané rozhodnutí bylo vydáno s ohledem na to, že se v souvislosti se zasedáním Mezinárodního měnového fondu, které se mělo konat v sousedství historického areálu NKP Vyšehrad, očekávaly v době od 21. 9. 2000 do 27. 9. 2000 rozsáhlé protestní akce, při nichž nebylo možné vyloučit narušení veřejného pořádku s důvodnou obavou, že by mohly být kulturní památky situované v areálu NKP Vyšehrad, jakož i udržovaná zeleň a parkový mobiliář, zničeny. Toto rozhodnutí bylo koncipováno jako rozhodnutí tzv. „povinnostní“, přičemž tato povinnost byla uložena organizaci Národní kulturní památka Vyšehrad.

Pokud jde o sledovanou otázku účastenství, citovaná ustanovení zákona o státní památkové péči výslovně okruh účastníků předmětného řízení nevymezují, a proto je třeba

souhlasit s názorem žalobce, že okruh účastníků takového řízení je třeba, ve spojení s § 44 zákona o státní památkové péči, dovozovat z § 14 správního řádu.

V tomto zákonném ustanovení je pojem "účastník správního řízení" je pojmově vymezen tzv. legální definicí, podle níž je účastníkem správního řízení *ten, o jehož právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech má být v řízení jednáno, ten, jehož práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny, a ten, kdo tvrdí, že může být rozhodnutím ve svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech přímo dotčen, a to až do té doby, než se prokáže opak.Účastníkem řízení je dále i ten, jemuž takové postavení přiznává zvláštní právní předpis.*

Konkrétní dovození toho, kdo přichází ve vždy určitém či jmenovitém správním řízení jako účastník řízení v úvahu, potom souvisí zejména se systematickým a logickým právním výkladem citovaného § 14 správního řádu a to ve spojení s obdobným právním výkladem ustanovení, jež mají být ve vždy předmětném správním řízení aplikována.

V posuzované věci šlo, jak bylo již výše zmíněno o řízení a rozhodnutí tzv. „povinnostní“, jehož smyslem a cílem bylo uložit zcela konkrétní povinnost. Správní řízení samo o sobě je z povahy věci řízením, jehož výsledkem má být rozhodnutí individualizované co do subjektů a současně i konkretizované co do obsahu (práva, právem chráněné zájmy, povinnosti), se vzájemnou podmíněností či souvztažností této individualizace a konkretizace. Obsah rozhodnutí je za této situace zpravidla také určujícím pro vždy v úvahu přicházející individualizaci rozhodnutí. V daném případě šlo z hlediska obsahu rozhodnutí o uložení povinnosti, přičemž povaha této povinnosti byla taková, že tak, jak byla rozhodnutím formulována, její splnění mohlo příslušet jen tomu, kdo disponuje s provozem NKP Vyšehrad. V tomto směru potom bylo nesporné, že při zvoleném řešení byla jako účastník řízení označena organizace Národní kulturní památky Vyšehrad. To, zda u tohoto řízení mohly, či měly, vystupovat jako účastníci řízení ještě další osoby, souvisí s tím, zda lze individualizovat subjekty, jejichž práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohly být daným rozhodnutím dotčeny. Žalobce namítá, že on je právě takovým subjektem, a to zejména proto, že ohlásil, že v rozhodné době hodlá uskutečnit konání shromáždění právě v areálu NKP Vyšehrad. Mimo to je ze žalobcových podání možno dovodit, že dle jeho názoru se rozhodnutí dotklo práv dalších subjektů řízení, což je vyjádřeno žalobcovým konstatováním, že jako osobu zúčastněnou konkrétní osobu označit nelze, neb dle jeho názoru je z povahy sporu za osobu zúčastněnou na řízení možné označit každého. A právě v „povaze“ předmětného správního řízení podle názoru Nejvyššího správního soudu tkví podstata toho, zda vůbec v tomto řízení přichází v úvahu, vedle adresáta uložené povinnosti, další účastníci řízení. Mají-li být ve správním řízení účastníci individualizováni, potom musí být z povahy věci individualizovatelní, a to ve spojení s jejich subjektivními právy, právem chráněnými zájmy a povinnostmi. Za takto individualizovatelné subjekty však nesporně nelze považovat „každého“. V opačném případě bychom museli dospět k závěru, že účastníkem řízení by tak musel být každý z blíže nedefinovatelné veřejnosti, kdo by například mohl uvažovat o prohlídce předmětného areálu v rozhodné době, v níž byl areál na základě předmětného rozhodnutí přechodně uzavřen.

Takto však účastenství ve správním řízení podle § 14 správního řádu dovozovat nelze. V jeho smyslu může jít o účastenství dotčených subjektů jen tehdy, pokud jsou tyto subjekty přímo dotčeny na svých právech, právem chráněných zájmech či povinnostech jako zcela individualizované subjekty, a to na rozdíl dalších blíže neurčených subjektů (tj. na rozdíl od každého dalšího subjektu) které takovým rozhodnutím dotčeny nejsou a také ani dotčeny

být nemohou. V daném případě jde podle názoru Nejvyššího správního soudu právě o takovou situaci, v níž přichází v úvahu, vedle adresáta povinnosti, jen takové dotčení jiných subjektů, kteří nejsou individualizovatelní, dotčení, které se tedy může týkat „každého“, což však nezakládá důvod k tomu, aby tyto subjekty měly vystupovat v postavení účastníků předmětného správního řízení.

To podle názoru Nejvyššího správního soudu v plném rozsahu platí i pro případ postavení subjektů, jež mohou vystupovat jako oznamovatelé shromáždění. I tady podle aktuálně platné právní úpravy platí, že v úvahu přichází jejich blíže neurčený okruh, a proto s potencionálními oznamovateli konání shromáždění nepřicházelo v předmětném řízení v úvahu uvažovat jako s účastníky předmětného správního řízení. Na tomto závěru v konkrétní posuzované věci přitom není podle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodné, že žalobce „ze zmíněného blíže neurčeného okruhu potencionálních oznamovatelů shromáždění viditelně vystoupil“ tím, že výslovně hodlal v příslušné době konat v předmětném areálu shromáždění (konání shromáždění předem oznámil), stejně jako není rozhodné, že v době vydání rozhodování správního orgánu I. stupně bylo jím oznámené shromáždění zakázáno, a současně bylo vedeno řízení u soudu o zrušení zákazu konání tohoto shromáždění. To z toho důvodu, že i on patří do množiny blíže neurčených potencionálních oznamovatelů shromáždění, a to že výslovně záměr konat shromáždění oznámil mu ještě nezaložilo postavení účastníka v řízení podle zákona o státní památkové péči. I tak žalobce nadále zůstal v postavení „jednoho“ z množiny „všech“, jimiž musí být dané rozhodnutí (vzhledem k jeho „povinnostní“ povaze) respektováno.

Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil s názorem žalovaného, že účastníkem předmětného řízení mohl být pouze subjekt, kterému byla ukládána konkrétní povinnost.

Za daného právního i faktického stavu věci je tedy Nejvyšší správní soud toho názoru, že žalobci v předmětném správním řízení podle zákona o státní památkové péči nepříslušelo postavení účastníka správního řízení, a proto podle jeho přesvědčení žalovaný rozhodl v souladu se zákonem, když jeho odvolání posoudil jako nepřípustné, neboť bylo podáno někým, komu postavení účastníka předmětného řízení nepříslušelo.

V situaci, kdy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalobci nepříslušelo postavení účastníka správního řízení, nepřichází již v úvahu, aby se pro nedostatek žalobní legitimace žalobce (§ 65 s. ř. s.) zabýval dalšími žalobními námitkami, neboť toto soudu nepřísluší, a to bez ohledu na případnou opodstatněnost některých z nich, vnímaných jako žalobních námitek samotných o sobě.

Vzhledem ke všemu výše uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud postup žalovaného v předmětné věci nezákonným, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Žalobce, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a protože žalovanému náklady řízení nevznikly a také právo na náhradu nákladů neuplatňoval, soud rozhodl, že žádnému z účastníků řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. 5. 2004

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu